

R M K I.

1596

~~L. eleg. m.~~

~~744 v.~~

N. M. K. I.

1596

Amely hígria.

Kentőben feje.

(A körülvágás folytatán vérvet.)

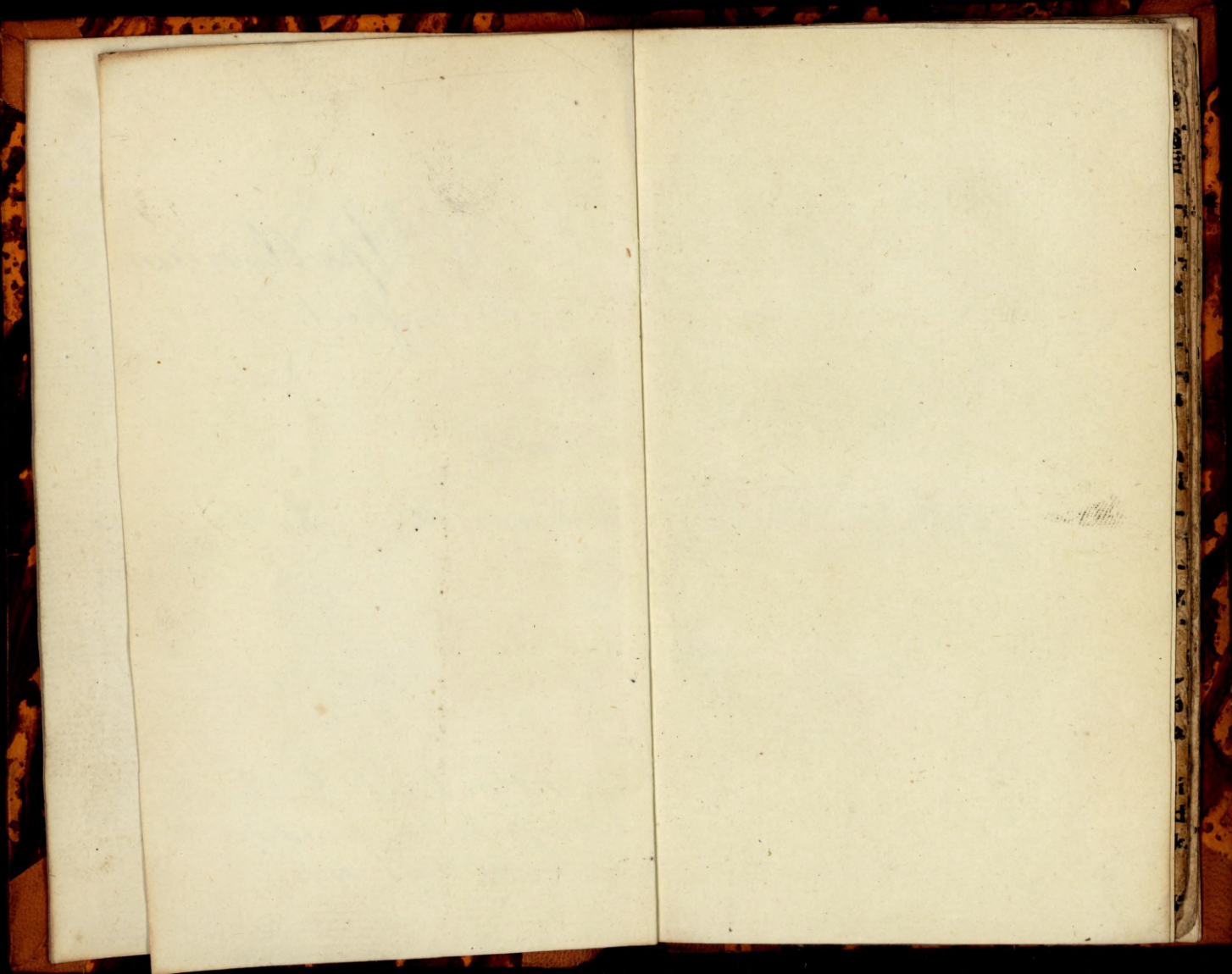
1596

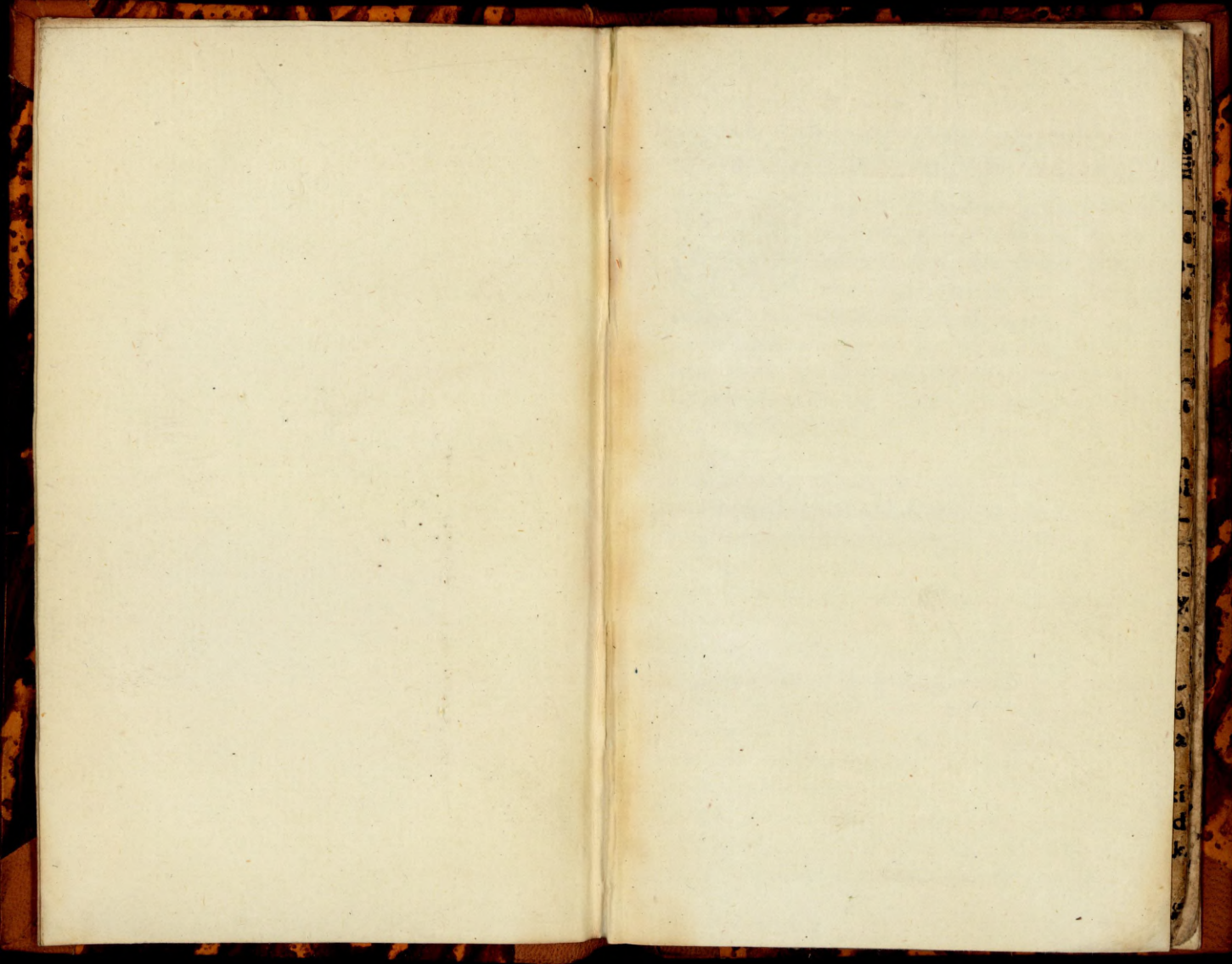
Krönika Apollonius
királyfiáról.

[Bécsy]

Löcse, 16. . . . 8r.

(15 szttlan levél. Cimlevelé
hiányzik. I. kiadása Ko-
loxsvár 1591. 4r.)

Z Szent Irás mondgya, hogy szo-
ra úr vagyon az örök bődöságra, Es
szomorúságok által szokot menni em-
ber az vígalságra, Eriül egy szép példae
mondok én-isnéktek halgassatok jól reá.

Antiochus Király uralkodik vala, nagy Antiochiá-
ban, Kinek szép Leánya annal több sem vala, el-adó em-
berkorban, Sok vutéz Urfiák, Herizegek, a Királya
erre szolgályaak vala.

De az Istentelen Király kinek adgya még azon
gondolkodik, Ekielen kívánság szép Leánnya felől
szívében gerjedezik, Gyötrődik magában, langal sze-
relmében, elméjében buskodik.

Végre meg győzeték, mert egy rejtek házban le-
ányával vörkezék. Kinek írására nagy jajgatására egy-
vén Aszszony né lépék, Mit jajgatasz Aszszonyom, né-
ki mondgya, vala bántásod kiöl esék.

Oh én édes daikám, hogy ne írjak, ugy-mond, At-
tyám miképpen veszte, Azt alitom vala, hogy gyarló
vóltomnak ő vólna erőssége, de szézenégemnek drága
virágjában kegyetlenül meg töre.

Nincs mit tenned ugy-mond az vén Aszszony neki
Attyád hatalmossága, Kinek nagy ereje sok szomszéd
földeket minap meg-holdoltatta, illy erős Attyának
egy gyenge leánzó ellene mit alhatna?

Elég nagy sorság tőle kiért léfzen Istentől büntet-
és. De méltó bánattya nagy keferőségét felséged meg-
nyhiesz. Az meg-lött gonosznaq nints jobb orvossá-
ga mint az el felejtése.

De az gonosz Atya örvendez magában, mint ha
dolvóna dölga, Semmi szomorúság nincs gondolat-
yában, vagyon nagy vig lakása. Csak azon forgattya
elméjét mint tovább ez dolgot ben tarthassa.

Ezokáért Urak naprul napra többen az leányt kéri-
vala, Mert annak szépségét, tökéletességét mészse el-
hallyák vala, De mit velle Atya ott-ben tselekedék, az
sin nagy tirok vala.

Láta nem nyugodhának az sok kérdő miatt, rola
mesét formála, Leányt annak adna azt hirdeti vala, az
ki azt meg odhadna, sok vitéz Ur-akat az kérésle ezzel
ő fel inditot vala.

Az ki mesére nem felelhetet vala, fejét vitéi vala,
az Leány kéréstől ezzel az kerőket ő csak retenti vala,
Mert az vala neki minden gondolattya, mint máganak
arthassa.

Egy Apollonius nevű fő Királyi érkezék Tyriából,
Ki nagy bátor szivel bé menven a' Mesét kéri vala
Királytól, Monda neki Király: Ha meg nem találod
nem lélsz az haláltól.

Mond meg csak a' Mesét gondom léfzen úgy-mond
nékem az értelmére, Keveset tekintek város kapuinál
fel-függesztett fejekre, Im meg-mondom úgy-mond
Király, halgalsz rea az én nnhez Mesémre.

A gonoszság visel bűnben gyönyörködven, anyai
istával lakom, Keresem banyamat az én anyam serjén,

és sohól nem találom, Meg-hallád a' Mesét, Azért
is töled az értelmét meg-várom.

Felele az Ifjú: Nem hazudal benne, hogy a' go-
noszság visel, Mert tekints magadra és az meg-mutat-
tya a' minket tselekedél, Az anyai hus-is a' tennem le-
ányod, kit fertelmesül észel.

A' Király azt halván meg-ijede rajta, monda nagy
háragjában, tavoly vagy goromba rosz vakmerő ifjú
a' Mele meg öldásban, De az én szemeim kedveznek
tenéked, eredgy gyorsan házadban.

Harmincz napot hagyok hogy te gondolkodgyál
a' Mesének értelmén, Hogy ha meg találod a' leányt el-
vihedd ismét hozzám meg-térven, De ha meg nem
leled fejedet véretem szintén házadban küldvén.

Haborít elmével az ifjú mindgyárást az hajora erede
Siet házájában, de Antiochus is utkon után erefzte pa-
rantsolok néked, úgy-mond, Taliarche az ifjat el-ve
szellessz.

Mert az én Mesémnek értelmét meg-lelte, kit izi-
vemszerént bánok, És ha érte jövend nem léfzen mi-
tennem leány nélkül maradok, Tenéked peniglen ha
jó hírrel jössz-meg, sok pénzt jószágot adok.

Siet Taliarchus sok kintuvel, hajoval segyverrel az
tengeren, De Apollonius már otthon könyveit olvaszta
nagy erőssen, Ha meg találta az Király mesejét vagy
penig róla mégén.

Meg találta úgy-mond, de nem tudom megye-
ni el kell miatta vesznem, Mert ugyan jó érzem, hogy u-
ránnam erefzt ki vel meg öleessen, Hatalmasb nálam
mál, nincs immár mit tennem, bujdo-sorvá kell lennem.

Nagy erős gallyákat az tengerre mindgyárt vonatá
készítette, Temérdeki kincsei és száz ezer köből, búzá-
rá tétete, A' melle sok ruhát, mindenféle marhát, szer-
számot sokat szerze.

Keveset magával három orakorban éjjel az vízre
mène, Edes beszédekkel bucsúzik házatul, ha soha meg
nem jöne, Nagy zokogással bírtas jaj szókkal így
uita erede,

Más napra viradva mind az egész város vala nagy
bodulásban, Mert hová lött legyen jámbor Fejedelmek
senki nem tudgya vala, Minden vigasztagot, minden
mulatságot meg ütöttek vala.

Sákba öltözének, hamuzzák fejeket, Királyokat
gyászolják, Mert hogy ő magának, lött úgy el-mené-
se, soha meg sem gondolják, De hogy ellenégre ereit
készítse magokban alitoták.

Im az Taliarchus nagy vízi erővel nem sokára el-
juta, Az városban mène, lánya minden helyek hát bé-
vadnak zárva, Nagy szomorúságán városbéli nép-
nek csudálkozik magában,

Okát egy embertől tsakútkon kérdezi, mi legyen ez
dolognak? Vala ugymond, egy jó jámbor Fejedelme
Királya ez városnak, ez éjjel az el ment nem tudgyuk
melly-felé, és azon sirankozunk.

Taliarchus hallá lön nagy vigaságban, tere mind-
gyarast viszszá Királynak meg monda hogy Apollo-
nius bujdosnia menti volna, Nem tudgyák melly felé
számítalan búzával kincsvel el fuot volna,

Antiochus hallá, ki nyílt pecsétes levelét el-küldö-
té, Hogy Apolloniust valaki meg ölne, nagy bő ju-
talmat

talmat venne, Ha ki meg főgná-is lok ezer arany-
rabbúl Király meg venne.

Mindenféle lokon Barati közzül-is Ifiat keresni kez-
dék, Mert az jutalonnak örül vala szívök-Urú meg
utátratek, kevés ember maradt tökéletességben az kit ér
az ajándék.

Hegyen, völgyen, vizen, földön, mind egyaránt
vadászfazak az Ur fiat, De sohol nem lélek, végre An-
tiochus készitete gallyákat, Hogy úzze, kergesse az de-
rék tengeren, talám kézbe akadhak.

Imé azon közben Apollonius Tharhis városban ju-
ra, kit az tenger parton sétálni egy ember Elimatus meg-
látta, Ojja magát kéri mert Antiochusnak volna nagy
haragjában,

Sőt ajándékot-is nagyot ígér úgy mond, az ki meg
ölhet, téged és most is mindenőt még jó barátid-is szél-
lyel keresnek téged, Az nagy ígéretek mind ellenséged
de tölték azokat néked.

Ez szókkal el mène önnét Elimatus, az Király-
bánkodik, Sétál az viz parton tekintel alá s fét, gya-
korta soházkodik, Lánya hogy egy ember fét arczá-
rá, tsak hamar el-érkezik.

Strangvilio neve, köszöne az Urnak, Állapantya
kérdézi, Mert természetéről-is és tekintetéről fő emberne-
itéli, Megbeszélle neki mi okon kellett és hönnet e
bujdosni.

Sőt edes Bátorom az ti városokban akárok, úgy
mond, lakom, Nem nézhetek arra hogy Tyrusban ne-
kem volna nagy Királyságom, Ti társatok létszék, tsak
tam köztetek békességben lakhatom.

Mondá Strangvillio, Uram te felséged énnékem meg
bocsássa, De kisebb ez város, hogy nem felségedet ked-
ve szerént tarthassa, Más az hogy az szűkség, rettenete s
éhség, naponként szorongattya.

Felele az Ur-fi, hátát az Istennek hát ti bátor ad-
gyatok Andochus előtt hogy futálom történt énnékem
ti hozzátok, Mert búzám sok vagyok, nem drágán-is
adom, csak ti bé fogadgyatok.

Sirangvillio mondá, nem csak készek leszőnk tége-
dér bé fogadni, De ha meg segéte szajenként meletted
Készek leszőnk meg-halni, ketten be-menének ott Apol-
lonius ekképpen kezdé szólni :

Tharásban lakozo népek meg hallyárok, kik most
igen éheztek, En Apollonius Tyrusnak Királya tieket
meg-segítlek, Mert nyilván el-hítem hogy jó tettelemtől
ti-is meg emlekeztek.

Adok buzát néktek száza ezer köblöllel, csak nyóltz
nyóltz pénzen köblöl : Meg-köszönék neki ajánlák
magokat, mindgyárt meg-adák az pénzt, De Apol-
lonius azt is meg adata ísmét vízfíza néktek.

Az város örölvén ilyen jó vendégnek, egy oszlo-
pot önteték, Kik emlekezetre város piacznán néki fel emel-
teté, Névét az Királynak és jó tetteményé, reája fel
merzeté.

Mikoron az Királyott nem igen sokat bátrán mula-
ot volna, Strangvillio inté tovább ha lehessen, Ott im-
nár ne mulatna, Mert Antiochiusnak ennyi idő alatt
már hírével volna.

El indula azért Tyrthénium tengeren Penopolis vá-
rosban, Egész Tharús város nagy hála-adással késére

az gályában, Bácsúzik mindenről nagy könyvezé-
kel, vadnak nagy zokogásban.

Három napot s' éjjet hogy az szél szolgálván imár
mentenek volna, Szertelen nagy szélvész nagy hirtelen-
séggel az vizen támadt vala, Az eső az eget, az napot,
az villám szemek előtt el-foga.

Kezdé az gályákat az szél hájtogatni, nagy habok-
kal csapdósní, Végre elrontani, az edgyik darabján
kezdé Király-fi úszni, Szolgái el-veszttek, csak ő ma-
gát puszta egy hab az partra veté.

Az tenger mindgyárát hogy Apolloniust kivete,
esendefedék, Merő viz ruhája nem tud hová lenni,
magában reménkedék, Hirtelen előre egy nagy erős
pölgés halász csak meg állapék.

Siránközva kéri azt Apollonius, hogy könyörülly ön
raja. Mert nincsen, marhája kints : és szolgái az viz-
ben veszttek volna, Látod én magam-is mint szalad-
tam, ugy mond, csak egy ingbe gattyába.

Ha velem jól nem télsz, még csak ennem valót sem
tudom honnár vegyek, Maga Király-sú volnék Tyri-
ában azért én-is el-hidgyed, Deim az szerenise látod
mint meg-cafolt, nem tudom hová legyek.

Könyörüle raja az halász, házához vivé és enni a-
dá, Két kőnöfő vala egyiket meg haydya málikat néki
adá, város közel vala oda igazíta tanácsával oktatá.

Meny-bé az városba, néki mondgya vala, találz ott
enned valót, Altristratres Király lakik itt az helyben ke-
rels te szolgálatot, Ne felejt el engem, ha jól télszen
dolgod, egyebet nem kívánok.

Meg köszönc néki tanácsát az Ur fi, az városba be-
juia.

júia, Gondolkodik azon magát kihöz adgya ki könyörülne rajta, Látá tehát hogy egy meztelen gyermek az utcában futotta.

Olajjal a' fejét mind bé köpölte és erőssen kiáltá, Hallyátok meg egymond, szolgák jövevények, mert Király kiáltá, Az ki a'z kívánnya, hogy meg mosodhassék, mennyen az lápta házba.

Király is ott léfzen az jövevényeknek a' főrdő után elég ételek léfzen: Hallá ezt az Urfi, hozzá verkezédék méne az lápta színbe.

Itt olly szokás vala, hogy az ki hasznossan főrdni akar vala, Magát leg először az lápta játékon ott megizzasztá vala, és annak utánna szépen veretékét le mosogattá vala.

El-érkezék Király trónszélok, által az láptát csapni kezdé, Apollonius is magát elő veté, Királynak viszfá vete, Maga viselését kíván gyorsaságát Király kedvele.

Király kádba üle, de Apollonius ruháját rá vivé, Az házból ki mene, Király egy inasnak hadgya megteritene, Az főrdőn után mert volna ő néki vele kevés beszéde.

Nem sok idő mulván Király viszfá méne, az Tyrust is elvévék Parantola Király hogy le verkezzenék más ruhában öltöznék, Egy aranyas bárson öltöző ruháival meg ajándékozták.

Az étkei el-fogák, Király csak magának egy zetzelen ül vala, Szemét fel emelvén Apolloniusnak mosdanék mondgya vala, Az mi szavok volna a'z hadnák mászorra, ottan ebéd utánra.

Egy-néhány Urakkal az Hopmester tavól Királytól

le ülteté, Ott mindenek esznek csak Apollonius sejeit fűggelzette, Király gazdagságát, arany ezüst művel szemléli nagy könyveze.

Mondának nem talám Király gazdagságát ez az ember irigyli, Monda Király, inkább hiszem hogy nagy kára fogot elsőben jutni, Mert csak termere is néki megmutattá hogy nem kicsiny rendbéli.

Mondom azért ifjú néked monda Király, velünk vigan-lakozzál, meg adhat még néked Isten mindeneke az ki sejed fölött áll, En hozzám is penig minden szük-égedben bátor bízvást folyámjál.

Azonban bé-juta az Király leánya, neve Lucina vala, Tízennégy esztendő, az Anya vendégit rendel iskollyá vala, Anyához meg-térvén az Apolloniust kérdi kiisoda volna.

Monda Király néki egyebet leányom én felőle nem tudok, Hanem az mint látam halász ruhájáról, a' szél-től hánnyattatott, kérdezd meg te jobban tudom mi előtünk ő semmit meg nem tagad.

Termetéhez képest az leány az iffiat kezdé azért kérdezni, ki elő beszélvén minden bujdosásat kezdé ígem könyvezni, a' leány szép szókkal, édes beszédekkel bannatyát enyhíteni.

Miénk vagy immáran ifjú Apollonius semmit te ne bánkodgyál, Csak az hogy Anyámtul, leány mondgya vala, meg-ajándékoztassál, Lám az mosásban is több szolgálai fölött néki kedvest szolgáltál.

Meg-köszöne néki szépen az Király-fi minden jó akarattját, Parantola Király hogy szép Lucinának hoznák bé az virginát, Kinek verésével szépen vigasztalna az Anya lakodalmát.

Mind-

Mindnyájan dicsírek az Király leányát hogy bölcs az Musikába, Csak Apollonius az több vendég közt semmit se nem szól, Kérdi okát Király, avagy tudatlannak ne talám alitana.

Felele az Ur-fi, igazán meg mondom, felséged meg bocsásson, Mert a leány aszfzony csak tanulni kezdte, de még meg nem tanulta, Adassa kezembe nékem a virgínát és Felséged meg lánya.

Nagy gyönyörűséges ékes szép nőkat az ifjú verni kezdte, Mellyet tudát vala mind Király mind pedig az egész asztal népe, A leány nem tudgya, megyen örömeiben, nem győz bé telni vele.

Szemét az Ur-füről el nem veszi vala vala gyors kezeit csudáilya, Es tekintetéhez ékes természetéhez mind a nőakra szabna: Atyát azon kéri, ellene ne legyen mert meg ajándékozná.

Tíz ezer aranyat, és husz ezer talért elsőben néki adta, Sok drága ruhákkal és egy pohár székkal az ajándékor tőle, Husz szolgálat is adta, tíz szolgálo leányt, és a vendég el-öszla.

Apollonius Királytól búcsút vőn, el akara mennie, De a leány kéri az atyát maradjza, csak ma el ne eresztize, Mert ben a várbán is nyugalmas szállása néki volna rendelve.

Azon éjjel pedig bús szerelme miat a leány nem alhaték, Csak Apollonius forga elméjében, éjszaka mind kinlodék, Reggel atyát kéri, hogy mint Tanítóval Ur fival meg-szegődnék.

Kevés idő múlva, nem nagy fáradsággal a leány meg-tanulta, De szerelme miat Apollonius-hoz egész

éjge meg-bömbölni, Csak fetreng ágyába, nem tud hozzá menni, nehezül napról napra.

Doktorok jövének, a Pulsust meg-látták, hát nincsen semmi dölga, Csak szerelem miat mondogyák az atyának hogy a leány bús volna, Kiben ellen tartó a Király ne lenne, mert dölga felő volna.

Három jeles férfi Király nemből való leány kéréitk vala, De mint ez ideig semmi jó válaszok Királytól nem lőtt vala, Csak mostanság ísmét ugyan ezen dölgot szorgalmaztatnyák vala.

Király meg izene hogy ő semmi választ mostan-is nem adhatna, Mert tanúság miat a leány halálra letegedet volna, Késég ha lehetne e világra többé nélti meg-fordulása.

Mint az által úgy mond, hogy ti ne véllýetek kevéségnek felőlem, A ti neveteket és gazdagságokat adgyátok írva nékem, Leányomnak küldöm a választ mi ílézen, én néktek meg jelentem.

Apolloniustól az irást a Király leánynak bé küldte, Leány el-olvasá a Király fiának akaratyokat értte, Mondá Mesterének, Ha más lenne ferjem te kívólad bännád-e?

Nem bännám Aszfzonyom ugymonda Király fi, mert én méltó nem vagyok, De akar ki vegyen tégged feleségül, nagyot azzal használok, Mert az-is utani adyagy jó Uram léfzen, én-is kedves szolgátok.

Felele a leány: Bizony ha szeretnél nem hiszem hogy nem bännád, De te e czedulát, a mit nézem hoztál ísmét Atyámnak adgyad, a mig meg ol valla azt te mind meg várjád, és választ meg-hozzad.

Meg-

Megolvása Király a' leány irását, mellyben írva ez
vala: A' tengeri habtól hányattatott legény életemnek
hő tárfa, Mellyik közzületek Király-fiak, úgy mond
Király, a' ki ez volna?

En vagyok az úgy mond, mondá a' nagyobbik, mert
csak kevelsé mulék, hogy a' habok miatt minden hajom-
mal a' tengerbe nem veszék, Sőt negye hajomnak
most is oda vagyon csak kettővel szaladék.

A' másik felele: Mit hazur, ha soha többször ten-
gert sem lattál, Sőt még házadból is könnyű meg szám-
láloi a' megnyíszter ki másztal, jobb volna halgadnod,
hogy nem Király előtt ily hazugságot szólnal.

A' levelet Király a' Mesternek adá, talám jobban ér-
tené: Meg érté az iffiú hogy a' leány inkább a' többi-
nél szerette, De semmit nem szóltá, csak elpiroslodek,
a' Király is vesztég lón.

Király hogy meg érté leány szerelme hova volna
kedvelt, A' Király-fiakkal reménység valaszszal meg
hazokhoz ereszté, Fikön csak egyedül és a' Mesterével
leányához bé-mene.

Kérdi ha szereti Mesterét leánya, mert ő igen akarja,
Szerelmeket értvén menyegzőt nékik Király frissen tsi-
nála, Arannyal, ezüsttel, minden gazdagsággal leányát
hazafirá.

Azszöny hogy viselne jelensége vala atyoknálak-
nak vala, minden mulatságot Apollonius is mint Ki-
rály úgy úz vala minden nap vadászni avagy madá-
rászni egygyütt ki járnak vala.

Egyfizer a' Királyfi nak másod mágával a' parton
fetal vala, Jutá egy friss hajó ki Apollonius elcín ísmé-
vala,

vala, Kérdi ha Tyrusból jőne: Onnan jövünk az haj-
zó mondgya vala.

Halottalé úgy mond, egy Apollonius nevű nagy
Fejedelmet: jól hallottam monda és ha meg találnám
mondanék nagy örömet, Mert mind leányokkal Antio-
chus Király meny kö miatt el-veszett.

A' Corona pedig Apolloniusnak és az Ország tartatik
Ki most minden felé országrul országra mindenütt keres-
tetik, boldog az az ember a' ki eá talál mert az Urra
keretik

A' mikorön háza jősz keres meg csak engem az Urfi
mondgya vala, Mert engemet hívnak Apolloniusnak,
ki lakom Tyriában, Meg ajándékozlak akkor oltsán
téged mikor lész ek hazámban.

Bé méne, s' meg mondá szép Feléginek hogy néki
el kell menni, De őt hogy nehezkes ilyen mesztze útra
nem méri vele élvinni, Azszöny hogy ézi hallá kezdé
igen sirni, ékképpen szapolyodni.

Ha másutt volnál is meg kellene jőnöd, látván a'
mint most vagyok, De én is el-mégyek vagy élek vagy
halok, tőled el nem maradók, Meg eskütem veled
emélszenek egygyütt mind ketten meg a' habok.

Ha most engem itt hadiz soha én utánnam többé
ide nem jöhetz, Mert az Ország meg tárt, ily mesztze
földre semmiképpen nem ereszt, Nem mindenkor lé-
szen a' tenger is usendes hogy te ide evezhesz.

Nem nézhetek arra hogy nehezkes vagyok, mert én
téged szeretlek, Hogy ha meg hallok is azzal én halá-
lom léssen egy tuzzik könyvebb, Azért semmiképpen
én el nem maradok hanem veled el-mégyek.

Kérdgyük meg atyádat az Urfi ezt mondgya lástuk

mi akarattya. Meg kérdék a' Kírályt, Leánya beszédet meg-érté helyén hadgyá, noha több nálánál magzat-
tya nem vala sem fia sem leánya.

Kiszűlének gyorsan harmincz két gályával sok ar-
nyal ezüsttel, Drágá sok ruhakkal mindenféle jókkal
számtalan sok élelivel, Egy napot várának ki szép tisztá
lenne mindgyárt el indulának.

Nem sokára azt is Nap senyeségében az égre fel jött
vala, Kírályt ki kíséré leányát és Veit szépen a' tenger
partira, Sírva ápolgattya mind ketőt egy-arany így tö-
lök el vált vala.

Egy néhány nap múlva imé a' tengeren nagy hab
szélvész támadá, Kinn a' terhes aszfzony igen el rémüle
tellyességgel el hala, Ott áll Ligozides régi hű dajkája
de szavát nem halhattya.

Ekkeppen egy leány e' világra hozá, de ő maga el
hala, nem tudnak meggyenek, oránként a' hab-is mert
nevelkedik vala, Sírnak és jajgatnak minden rendbéliel
vadnak Isten márkában.

Sőt Apollónius ruháját magáról mind le szagatta
vala, Nagy keferűséggel a' testre borulván úgy remén-
kedik vala, Nem tudgya hon kérjen s-kiől segítséget,
mert a' habhoz is kapna.

Szerelmes Lucinam, Ur-fi mondgya vasa, mit mon-
dgyak már atyádnak? Hogy csak eledelül hoztalak
völt ide a' tengeri halaknak, Mert majd mind el-ve-
szünk, vagy halván tégedet itt én nem hordozhatlak.

De a' Kormányos-is erőssen kiáltya hogy a' testet ki
vennék, Mert a' rettenetes nagy tengeri szélvész mind
inkább nevelkednék, Egy holt haszontalan testért nem
kellene mit magunkat vesztenünk.

Nem

Nem lőn mit mivelni Apollóniusnak koporsói es-
náltata, Kit senyő viaszszal temérdeken belől mind be-
öntetett vala, Egy réz táblacskára mind az egész dől-
got szépen fel írta vala.

Kírály ruhában a' testét fel szerzték a' koporsóba tá-
vók, A' táblát fejéhez lábához pedig ezer arany tö-
nek, Nagy sírva zokogva a' koporsót fogák és a' ten-
gerbe veték.

A' leánkát szépen anya szerelmest a' dajkával tes-
tattya, Hogy Alkistatésznek szép Lucina helyén Tha-
sziát be mutassa, Mert igen fél vala Lucinatésznek Kí-
rálynak haragjába.

A hab a' koporsót harmod nap ki veté Ephesus Va-
rosánál, Mikor Ceremones Doctor kin sétálna az ő tá-
nítványival, Fogák a' koporsót és házához viték a'
Doctornak nagy móddal.

Fel nyitá a' Doctor látá tehát benne egy Kírály tes-
tya fekszik, Szépen fel öltözve, piros arczulattya, vá-
lik hogy csak aluszik. Minden szépség benne, meg nem
veszté színe, a' Doctor csudálkozik.

Egy táblacskát látta feje alatt lenni azt szép lassan ki
voná, És a' rajta való írást el olvassa a' mint el olvasha-
ta, Kit Apollónius keferves ígtekkel ekkeppen be írta va-
la:

Nagy keferűséget hágyott a' test nekem és az ő szü-
leink, Ki nagy fájdalommal szülvén egy szép leány
vége lőn életének, Ha ki reá talál sz légv őltalmazója
kérek tisztességének.

Az őt száz aranyért temetd be a' földbe költ reá az

ő százat, Csendes vig elmével úgy várhaszad rád t-
sten irgalmaságát, Ugy legyen néked is ki bérakja
szépen a földbe tagaidat.

El akará mindgyárt a' Doctor temetni a' testet tiszt-
sággal, De egy tanítványa, ki őrizi vala, meg ísmé-
ri hogy még él, Felgyógyitá mindgyárt Mestere láta-
ra nagy bölcs mesterseggel.

Meg-kérdezték tőle ki nemzette volna, dölga mint
történt volna, Kik hogy meg értenék bē késérék szépen
Diána Templomába, Még idő jártában Apolloniusra
talám reá találta.

ő pedig immáran nagy szomóruságban Tharhisba
jutott vala, Es Strangvilónak régi gazdájának házába
szállott vala, Minden szerencséjét minden bujdosását
néki megmondta vala.

Azért édes gazdám, az Ur mondgya vala, nekem
el kell hietnem, Mert engemet várnak immár régről fog-
ván, nem tudgyák hová lőtem, Tharhisát itt hagyom,
mind dajkáitól néked, velem el nem vihetem.

Philomaciával a' te leánzóddal kérlek társasá-
s-nel, Elég kintset hagyok elég marhá: néki kívül fel-
ékéltetted, Egyenes erköltsre szorgalmatossággal kérlek
hogy egyenélled.

En pedig mind addig míg sérnek nem adom, meg
nem berezválkozom, Ugy segéllyen Isten e' jó úton en-
gem mindenütt úgy hordozom, Ti is hívek legyetek,
Kik az én Istem is néktek meg-halálhasson.

Ez ok után ísmét hajóba mindgyártást Apollonius
szállta, Neket sok éléssel sok túzes szerzetással ő meg ra-

katott vala, Sok viréz Hadnagyok jeles készült népek
őert követik vala.

Mind Antiochiát mind pedig Tyriát mindgyártást
el foglalá, Mind a' két városnak Királyának magát őre
meg koronáztatta, A' tatományát is mind hozzája
hajta, parosit le vágatá.

Tharhisát e' közben Philomaciával a' gazda tanítvá-
nya, Mert őt elszendeje már születésének régen bē kötött
vala, Kilentz elszendőre Philosophiában igen bölcsé
lőtt vala.

Egykor Ligozides a' leány dajkája tehát meg akar
halni, Ki legyen az atya s-annya és házaja a' Tharhis-
kérdéze, Hazámnak e' várost, Strangvilót úgy mond
tudom atyámnak lenni.

Dionysziades pedig az én anyám néném Philomacia,
En ennél egyebet a' te kérdéledre nem tudok monda-
nia, Nagyot soházkodék a' dajka, magában kezdé igen
sírnia.

Vaj nem úgy goromba Tharhisának mondá, mert
csak gazdád ezek, Mert Apollonius az atyádnak neve
ki Tyrusba evezett, Anyádnak Lucina nagy Király le-
ánya, atyád is Király nemzet.

Ellened a' gazdák az én holtom után ez okáért ha-
válnak, a' Meny fel piátzra mert ott az atyádnak egy
ofzlopot emeltek, Fogod meg a zt, és mondd ezt, leán-
nya vagyok, kinek ezt fel emelék.

A' város mindgyártást mit atyád vélek tőtt, róla meg
emlékezik, Semmi nyavalyádat nyomorúságodat.

hidgyed el nem szenvedik, De Strangvilio-is Apolloniusért néked fokkal tartozik.

E' szók közben felkét dajka ki-bocsátá, leány siratya vala. Testet harmad napig a' föld színén tartá meg koporsót rakata, Az után pompával el temette vala elzendeig gyászolá.

Elzendő el telvén, gazdag ruhájába ismét öltözik vala, Nagy frissen minden nap, mint Király leánya a' Scholában jár vala, A' Koporsóhoz-is minden napon egyszer férni el mégyen vala.

Iszfzonyú jajlázóval atyát, anyát, leányt minden nap kialsya, sem enni, sem innya nem kell néki sokszor keferve banatyaiba, Mert észbe vőte, hogy Strangvilio-is néki hamis gazdája.

Dionysziades őt mikoron egyszer a' Scholában kísérte, és Tharsia mellett Philomaciát is az ő leányát vinné, Hogy amazi dicsírnék ezt pedig aláznak, nagy nehézen néven vívte.

Gondola magában immár el-múlt annak tizen négy elzendeje, Hogy Apollonius itt hagyván Tharsia-t Tyríába evező, Nem jön többé ide, a' dajka is meg holt, kisért tudnék félnie.

Meg-öletem inkább, sok drága gazdagság marad én reám róla, Kivel tényomat szépen fel-éppítem, ki büntetne meg róla, De mi módon légyen? Nő ezembelen juta, nem volt nagy könnyű módgya.

Imé egy falubul juta bé-hozzája egy öreg szőlő kapás, Azzal meg szerződék, igen nagy nehezen lón köztök a' sukállás, Jámber ember lévén nem kell vala néki az ártatlan véroncás,

De

De nem lón mit tenni rá igére magát csak hogy érte a' módgyát, Meg-mutatá néki Dionysziades az dajka koporsóját, Holott szép Tharsia írva hija vala akkor is atyát anyát.

Más napot várának és a' paraszt ember magát ottben meg-voná, Bé-jöve Tharsia szokott idejében haját ember meg-kapá, és a' földhöz íté hogy azon orában őtet fel-mészárolana.

Könyörög Tharsia, Uram mit véteitem valaha te el-tened? Azt sem tudom ki vagy, soha sem ismérttem, semmi nemzetiségedet, Könyörölly én rajtam Uram ne veszeffel ily büntelen engemet.

Theophilus mondá, Mert az vala neve, úgy vagyont nem véteüél, De az atyád nagyot hogy téged itthagytok sok kincs el-öltözettel, Mert azért öllek meg avagy ha itt hagyott hogy nincs valaki veled.

Felele a' Leány, Uram, ha büntelem énnékem megkel halnom, Csak azt engedgyed meg hogy az Isteneknek én írva meg-gyonyhassam, Meg-engedé néki, Leány térdre esék imádkozik csak lassan.

De imé hiúellen a' tenger partjáról három tolvay meg-látá, Oda futámának észbe sem vívte az ember, Siralkodva, Meg-fogák a' leányt a' tengerre viték, az ember el-szánta.

Dionysziades kérdi Theophilust, el-járaké dolgozba? En el-járatam ugymond de a' város előtt kérlek öltöznünk gyázba, Sirjünk és ha kérdik mondgyuk azt hogy meg-holt a' szép leány Tharsia.

Strangvilio hallá csak el-álmélkodék a' dolgon ő magában, Mert híre sem vala a' feleségének ily álnak

B 3

venked.

ánásában, mit mivelél ugymond rossz aszfönyű állás
A' Király leányának.

Tudodé e' várost minémű inségből aya ki szabadi-
rá? Maga szükségével semmit nem gondola mindent
minékünk ada, Te tudod Ur Isten semmi részem nin-
sen Tharsia halálába.

Vivék a' iolvajok szép leány Tharsiat Manchilena
városba, A' több rábok között le tévék ötlet-is és borsá-
rák áruba, Egy kerítő mester erőssen kerengi hogy meg
vegye bordélyba.

De Athanagoras a' városnak Ura ékes termetű lár-
ván, Szemérmetségét le lüggesztet sejt, szép ortzáját
csudálván, Meg akará venni, száz aranyon kéri nem
veheti drágábban.

A' Kerítő gyorsán két százat ígére, csak övévé tehes-
se, Athanagoras-is ennek borszfűjára három ízára fel-
mène, Egymásra mindaddig fel-verék az árrat hogy
ezerfelé mène.

No nem veszekedem a' Borbély mesterrel Athana-
goras mondgya, Meg engedem venni, és ofztán miko-
ron bé-víszí a' Borbélyba, Leg első én léfzek a' ki hoz-
zá megyek meg-ronom virágába.

A' Borbély mesterrel el-keltek menni szép leány
Tharsianak, Kégy undok képet borbélyban tart vala,
Nevezé én Priapulnak, Azt imádgják vala térdekre
le esvén a' szegény rab leányok.

Borbély mester mondgya: Imádgád e' képet esfel
ré-dre előte, Hogy lehet az ugymond, ha soha nem lá-
tam ily rút ékletséget, Meg kell lenni ugymond a'
mester, mert drágán vettelek én meg téged.

Monda a' leánzó, még-is Uram kérlek ne veszeis el

engemet, Ne ferteztefsem meg a' kép imádaissal az?
szűzességemet, Kiért mind örökké jót mondok utánna
és dírlék tégedet.

Felde ai Mester, tudodé hogy nálam nem fog semmi
könyörgés: Mint a' bohérnél is nem használ ember-
nek semmémű fizetés, Azért ne könyöröggy, se ne fi-
ránkozzá, mert haszna igen kevés.

Mind az által hadgya a' Vice Mesternek szépen fel-
öltözteté, Felebe meg írná hogy fél Gyár adna ki ö-
tet éléb érné, az után a' kötség csak egy egy pénzért
szabadon fertezteté.

Bé vivék egy házba nagy trómbira szóval a' dob szó-
val a' Tharsiat, Ott Athanagoras, de egy palyolattal
bé-sedé az ortzáját, Bémène elsőben, hogy meg-fer-
teztette a' szép leány Tharsiat.

Tharsia mindgyarást labaihoz esvén, kérlek Uram
tégedet, Ne kisebbítsed-meg ugymond ily méltatlan
az én szűzességemet, Király-leánya vagyok noha a' sze-
rentse ebbe hozta igyemet.

Ezt Athanagoras halván el pírula ortzáját el-fordí-
rá, Meg-kérdéze jobban és mind meg-beszéllé állapat-
tyát Tharsia, Husz aranyat ada az ő virágában a' szép
leányt meg-hagyá.

Többet adtam ugymond, hogy nem a' mit reád a'
Borbély mester vetett, A' mit nekem mondál mond a-
zoknak-is csak a' kik hozzád bé-jönek, Es tisztán meg-
maradit ezen szűzességben néked reá felelek,

Hogy Athanagoras az ajton ki mène, más é kezébe
helyébe, A' dolgot annak-is miként az elsőnek rendel
mind meg-beszéllé, Heven két aranyát a' leánynak a-
da és előte ki mène.

Észre Athanagorás mosolyogja vala, de semmit nem
szól vala. Vissza mennek vala, bő pénzt adván neki,
de ki nagy könyhullatya, Kik az itt kin állók egymásra
tekintvén el-álmélkodnak vala.

Más nap a' Mesternek leány a' pénzt vivé, ihon
ugymond az adó, Felele a' Mester azt igen akarom,
hogy vagy illy adakozó. Az után is hagyom, hogy a'
pénz gyűjtésben ne légy hairabb maradó.

De hamar meg-hala hogy még szűzisége helyén a'
Tharfiának, Meg-hagyatásának, hogy fel felé vinné
érne végű máj annak: El vivé a' leány kérde ha ugy
vólna az mint mozdgyák tarsának.

Felele a' leány: Mig Isten akarja én mind addig
szűz leszek, Mond a' Vice-Mester, Mond-meg tehát
a' pénzt tegnap honnan szeretted? Siralomért adták ér-
vén nyavalyámat ugymond meg-keferrűtek.

De kérlek téged is könyörülly én rajtam, ne ronts-
meg virágomban, Felele nem tudom medgyek, mert
szerrelen sósvény ez az én Uram, Ha mi heja leszen a'
fel vetett farzának fogja kérni én rajtam.

Mondá a' kánzó, azt én reám veszem hogy a' summa
meg-leszen, Vigy ki a' piáczra ott énnékem majdan
indúl jó keresetem, Mert jó Deák vagyok, ezennel mind
ennel disputálok ékeksen.

Ki vivék a' leány azért a' piáczra kezde disputálnia,
Hol tanulta legyen ő a' bölcsen szóllást a' kötség ugy
csudállyá, Fúrnak minden felől csudájára néki, summa-
tá adnak vala.

Be idő járásban immár úzen négy elatendője el től

vala.

vala, Hogy Apollonius dolgát hön végezvén Tharfi-
ba jutott vala, Régi gazdájához a' Strangviliohoz Ki-
rály ismét bé-szállá.

Eljéde mindgyárt Strangvilio rajta, monda felesé-
gének: Am Apollonius itt vagyon kik mondál te régen
el-vesztenek, mit feleltyök neki, Tharfiat ha kérde? Jaj
mi szegény fejünknek!

Gyázba öltözének nagy hirtelenséggel jelenik bá-
nauyokat, Bé-juta Király is, és kérdezi tőlők, hová töl-
ték Tharfiat? Sok ideig mondnak, hogy ötöt gyálzól-
lyuk keferregijűk halálát.

Mert soha nem tudgyuk másoda nyavallya szálla
hirtelen reá, Egy hétké sekhete csak beteg agyában nagy
hirtelen meg-hala, Sőt emlékezetre a' város is néki
szép követ faragtata.

Azt ott kin meg-láthádd a' tengernek partyán holott
eltemetűk, Minden ékeffégét a' mi reá fel fűrtre rak-
tuk rakattuk, A' mi hátra vagyon az te felségednek
mind éppen meg-tartottuk.

Sir Apollonius, a' házbul ki mène, monda hű szol-
gainak: Rakjatok a' hajót mert semmi ideje nincs itt
mulatásomnak, Addig én meg látom szomorn hajlé-
ket szerelmes Tharfiának.

Nézvén a' koporsót el szakada sírva téré az hajo felé,
Szerelmes Tharfiának, Szolgainak mondgya vessetek a'
tengerben Mit kintlodom tovább, mert nyilván nem élek
ennyi keferűségben.

El-oldák a' hajót alól a' vízben áll de felől is öntö-
zik, Mert Urokhöz képest még a' révések is szép

Bs

Tharfiat

harfiat kefergik, Erős zökögással sűrű könyvezéssel
a hajot nedvesítik.

Akarának viszsza menni Tyriába, de nagy szélvész
nem hagyja, Mert Machilenába a' hábról veretnek ho-
lott vala Tharsia, A' kormányos mester nagy öröme-
nekik mindgyárt jelt adott vala.

A' hajo fenekén Apolloniusz sir, kérdi mi dolog vol-
na, Az egész városnak nagy öröme napja mondgyák
hogy ez nap volna, Senkinek bánkodni, de vigan la-
kozni mindennek szükség volna.

Nagyot foházkodik magában a' Király munda, bá-
tor úgy legyen, A' konyha mesternek meg-hagya min-
dennek ő is bőven főzessen, De semmi öröme a' nap
ő nékie senki meg ne jelentsen.

Sőt csak feljebb is senkit ne bocsásson az őrzőnek meg-
hagya, Mert mindgyárt néki mind a' két lábának sza-
rait meg-rontatna, ő néki nem volna semmi vigassága
mert oda szép Tharsia.

Vadnak vig lakásban a' városbéliék nagy ételben
italban, Végre ki jövének mind a' tenger partja a' bor-
tul zájossodván, Ki ki hajót nézél hol el-indithassa a'
lakozást ujobban.

Im Athanagorás látván a' Királynak szép aranyas
hajóját, De nem tudván kié, hogy ő arra mégyen újá-
val úgy mutogat, Fel-hívak az Urak az Király szol-
gait el-indíták a' lakást.

Kérdi kié legyen a' szép czifras hajo, hol laknának ő
magok? Mert senki közzűlők őt nem ismérhetné, S'
kicsoda volna Urok? Meg-mondgyák nékie hogy A-
pollonius volna az ő Királyok.

Eő magais, mondák a' hajóban vágyn, De nek
és bánkodik, Mert szép felesége leánya megholtak a'
miolta bujdosik, Sőt a' bánat miatt ő magát is feltyűt
hogy halála történik.

Vig Athanagorás meg kérdi Királynak nevét a'
hozzá mene, Kéri ne bánkodnék, hanem magának is
egy kisleányt kedvezne, Ennek s' innék véle talán en-
nyi bánat után jutna öröme.

Meg sem hallá szavát, Sőt meg hozzája is nehezítet
borsátartá, Athanagorás is egy leányért küldte kivel a'
gaszaltatná, E' vala Tharsia Apolloniusznak egyetlen
egy leánya.

A' Borbély-Mesternek száz aranyat küldetnek hogy
hozzá eressze, Mert ő látta vala melly bűnös volna
a' Tharsia belzéde, De meg sem gondolá hogy Anyá
val leányt ingen juttassa szembe.

Leány elérkezék, Kéri a' hajoba Királyhoz ala men-
ne, Ekes beszédevel nagy szomorúságát fordítaná ő
öröme, Leány alá méne, De Apollonius egy szálát sen-
térüle.

Apolloniusz a' nyakán Tharsia csüggendez és ug-
kéri, Mulyanak el Király hogy ha lehetséges Feleség-
nek bánati, Ha bízást szolhatok az én böltséges
Felséged meg-érheti.

Haragjában Király leányhoz ledgyente, mert má-
nak véli vala, Mint Borbélyban lakat ő Tharsia szü-
te csak úgy bérsülli vala; Mert nem tudgya vala hog-
szintén az volna az ő édes leánya.

Leány sirva mondgya, tudálom én Király a' te k-
mény szivedet, Az én szűleim is Király nemből va-
yel

A hűbéd én beszélhetnék, Aristrates Király leánya volt A-
a'nyam Lucinának neveztek.

Hogy Apollonius hallá rajta kapá, Ha te volnál
nTharhis? Ugy neveznek úgy mond, fel ugriék az ágyá-
lól leányát apolgattya, Szántalam szolgálai nagy vígy
nórómébe mind őszve állattya.

Athanagorás is a' nagy vigaságra gyorsan alá fut-
nak, Tsudáltya mi dolog reményege kívől mert e' vör-
heaság esék, Athanagorásnak mind ez egész dolgot
kiend szerint meg-béizellék.

De Athanagorás mindgyárt tétredé esék és azon ké-
toti Királyt, Hogy ne adná másnak hanem inkább neki
díszp leányát Tharhisat, mert ő oltalmazta hogy el nem
őreszterék szüzenége vörágát.

Király meg-igéré, de a' Borbély-Mestert ha ő is kez-
hle adná, Rettenetes kinra am mindgyárt a' latrot Ki-
rály kezébe adá, A' várost peniglen száz ezer árnnyal
m'rály ajándékozá.

Athanagorásnak a' leányt ugyan ott a' városban
itneg-adá, De mint a' veivel Tharhis város által Tyriába
tudula, Ineték álmában fordítana utát Ephesus váro-
laára.

Diana Aszfzonynak ott vagyon jól tudod Király
hazdag Temploma, Illik hogy Feléged ennyi bujdo-
vasát neki elő számlállya, Minden Szerentatjét minden
gálapattját ott nékie ajánlya.

El-téríté utát azért Ephesusra véle Veji a' leánya, Az
templomban méne nagy fel szóval élő budosását
kirámlállya, Ott áll szép Lucina az szokat halgattya
pondolkodik magabán.

Továb

Továb nem állhatá, Hát te volnál úgy-mond, ő ki-
rály az én Uram : Mert Luciná nevem, Aristrates ki-
rály pedig az édes Atyám, Hála az Istennek remén-
ségem kívől hogy látlák édes Uram.

Tetézék egy álmoból való fel ferkenésnek Apolloni-
usnak, El-logja magában nagy szerelme miatt czüg-
nyákán Lucinának, Sirmak nem külömben, ha egy
mástól ismét el-válnak akarnának.

Ephesusból azért Király el-indula nagy Antiochiá-
ban, Ott ujjobban magát és szép feleségét ismét koro-
náztatá, Vegre mindenkéül nagy örömmel rakva bé-
szália Tyriában.

Ott sem soká lakék Athanagorásnak adá neki Or-
szágát, ő maga Tharhisban jöven meg-keresé Gazdáj-
át Sirangviliot, Mind feleségeitől rettenetes kinna meg-
öleté a' latrot.

Onnat el-eredvén jöve az Ipához Pentapolis Vá-
rosban, Ki azt tudgya vala, idejéhez-képest, hogy ré-
gen meg-holt volna, De lám még éll vala, és nagy ö-
römében tak hogy meg nem holt vala,

Nem vala magzattya több szép Lucinának ki-
Ország maradna, Apolloniusnak hagyá az okáért azt,
is testamentiomban, Ugyan ott lérében Apolloniusnak
Aristrates meg-hala.

Király az haláfi is ám meg-keresztetie ki enni adot
vala, Es ki tanácsából a' városban menven Királyho-
jutott vala, Meg-ajándékoza, minden nemzetűve
nagy Urratőre vala,

Nyolc

Nyolczvan esztendeiglen Apollonius az után Lu-
thával, Sok fia leánzi maradtak utánna tellyes birodal-
ommal, Hogy ha ez dologban semmi nem volt lé-
gyen, Megérd egy Nem tudommal.

Az ki ez éneket rendelé versékben igen bízik Isten-
ben, Mint Apollonius Király tengeren bujdosván
elméjében, Az ezer őt száznak és az nyolczvan
nyolcznak kérséges eleiben.

V É G E

